

Iskut

Oli ilta pimeä. Se pimeni ja pimeni,
ja tuli kipeätä vettä joi ja sakeni,
kun sisälläsi sumeni.

Oli liikaa lastia. Se oli pitkään painanut.
Olit kyynel-astia, ja olit syvään vajonnut
ja syvyys sinuun kajonnut.

Mutta kysyn, mutta kysyn: miksi käsi kohonnut?

Miksi itseäsi hakkaat sanoin kuoleman?

Miksi itsestäsi hakkaat kivunhuudon karhean?

Se ei auta. Se ei auta! Mutta yössä kuuntelee

Hän, jota kerran vapautetun huulet suutelee.

Ei vieläkään hän puhu. Hyvä on.

Hän hiljaa oli myöskin puussa päällä kallion.

Oli aika ankara. Se kivitti ja kivitti,
ei vanha vankilasi sulanut vaan kivetti
ja unelmasi hävitti.

Mutta kysyn, mutta kysyn: miksi piiska sivalti?

Miksi itseäsi hakkaat sanoin pimeään?

Miksi itsestäsi hakkaat kivunhuudon käheään?

Se ei auta. Se ei auta! Mutta yössä kuuntelee

Hän, jota kerran vapautetun huulet suutelee.

Ei vieläkään hän puhu. Hyvä on.

Hän hiljaa oli myöskin puussa päällä kallion.